

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

GORDILĂ Nicolae
CATAN Liliana
GUZUN Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpatul Topal Grigori și avocatul Matcovschi Veaceslav în numele inculpatului Bacu Ivan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 14 decembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe

TOPAL Grigori XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat XXXXX.

BACU Ivan XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat pe XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.04.2015 – 02.06.2016;

Instanța de apel:

1) 23.06.2016 – 04.10.2016;

2) 08.06.2017 – 14.12.2017; (rejudecarea cauzei)

Instanța de recurs:

1) 06.02.2017 – 25.04.2017; (dispusă rejudecarea)

2) 15.05.2018 – 13.06.2018.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 02 iunie 2016, Topal Gr. și Bacu I. au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, după cum urmează:

- Topal Gr. la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- Bacu I. la 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Tîrzilî S. privind încasarea prejudiciului material în sumă de 2000 lei și a prejudiciului moral în mărime de 10000 lei, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, *în fapt*, prima instanță a constatat că, la 02 aprilie 2014, Topal Gr. și Bacu I. de comun acord și prin înțelegere prealabilă, aflându-se în s. Congazcicul de Jos, r-nul Comrat, str. Mitul I., lângă casa nr. 113, contrar voinței lui Tîrzilî S. l-au așezat în automobilul de marca „Audi A4” cu n/î bulgărești XXXXX, unde au început a-l lovi în regiunea coastelor, apoi l-au dus pe Tîrzilî S. din s. Congazcicul de Jos la casa lui Bacu I. situată în s. Gaidarî, str. Lenin. După care Bacu I. l-a legat pe Tîrzilî S. cu un lanț de picioare lângă o încăpere din subsol și l-a ținut așa timp de 6 ore, contrar voinței ultimului. Prin acțiunile săvârșite, Tîrzilî S. a fost răpit și în mod ilegal a fost lipsit de posibilitatea de a circula liber.

Pe baza stării de fapt expuse supra, prima instanță a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, adică *răpirea unei persoane săvârșită de două sau mai multe persoane*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 402 -403 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Topal Gr. și avocatul Matcovschi V. în numele inculpatului Bacu I.

3.1. Inculpatul Topal Gr. a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa, în motivare indicând că sentința adoptată este neîntemeiată și, respectiv, pasibilă casării. Potrivit art. 385 alin. (3) Cod de procedură penală, dacă în săvârșirea infracțiunii sunt învinuiți mai mulți inculpați, instanța soluționează chestiunile prevăzute la alin. (1) al articolului dat, referindu-se la fiecare inculpat în parte. Prima instanță a dat o apreciere eronată probelor administrate și greșit a ajuns la concluzia că inculpații Topal Gr. și Bacu I. sunt vinovați de comiterea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu.

Apelantul a mai indicat că prima instanță incorect a constatat în acțiunile lui prezența laturii obiective, în situația în care partea vătămată în cadrul ședinței de judecată a declarat că el doar l-a ținut de mână pe ultimul până a urcat în mașină. Mai mult ca atât, s-a mai menționat că partea vătămată a dat declarații diferite referitor la timpul cât a stat izolat. Apelantul a indicat că în acțiunile lui lipsesc semnele laturii subiective.

Totodată, inculpatul a evidențiat că sentința este neîntemeiată și în partea civilă a acesteia, deoarece partea vătămată și-a retras acțiunea civilă privitor la încasarea prejudiciului material și moral de la inculpatul Topal G., însă instanța de judecată nu a adoptat o încheiere privind acceptarea cererii de retragere a acțiunii civile și încetarea procesului civil în privința lui Topal G., iar prin sentința adoptată a admis în principiu acțiunea civilă, inclusiv și în privința lui Topal Gr.

3.2. Avocatul Matcovschi V., care a declarat apel în numele inculpatului Bacu I., a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei elementelor componente de infracțiune de răpire a unei persoane.

În motivarea apelului, avocatul a indicat că în cauză nu a fost administrată nicio altă probă, în afară de declarațiile părții vătămate Tîrzilî S., care nu corespunde adevărului, pentru a demonstra că a avut loc actul răpirii unei persoane. Infracțiunea de răpire a persoanei constă din mai multe acțiuni care trebuie neapărat îndeplinite de către făptuitor,

însă în cazul dat lipsesc indicii de calificare, și anume: *deplasarea împotriva voinței persoanei, într-un alt loc, cu ținerea ulterioară contrar voinței*.

Apelantul, a mai menționat că nu au fost constatate în acțiunile lui Bacu I. nici semnele constitutive ale laturii subiective a infracțiunii, și anume, intenția inculpatului și scopul urmărit de acesta prin săvârșirea infracțiunii. Prin declarațiile martorilor audiați în ședința de judecată nu s-a confirmat faptul că inculpatul Bacu I. a săvârșit infracțiunea de răpire a persoanei prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 04 octombrie 2016, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței contestate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că prima instanță corect a apreciat fiecare probă administrată din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității ei, concluzionând corect că vinovăția inculpaților Topal Gr. și Bacu I. în săvârșirea infracțiunii ce li se incriminează, a fost dovedită pe deplin.

Deși inculpații nu recunosc vina, aceasta se dovedește prin declarațiile martorilor audiați, care sunt apreciate de către instanța de apel ca fiind veridice și necontradictorii.

Instanța de apel a indicat că partea acuzării a dovedit, prin probele administrate învinuirea adusă inculpaților, prin urmare ea a fost apreciată ca fiind întemeiată, iar în acțiunile inculpaților se conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a remarcat faptul că toate probele administrate de organul de urmărire penală cercetate în cadrul examinării cauzei de către prima instanță și verificate în instanța de apel, combat argumentele expuse de către apelanți și confirmă existența în acțiunile inculpaților a elementelor constitutive ale infracțiunii ce li se incriminează.

Prin urmare, s-a considerat ca nefondat argumentul apelanților precum că în privința inculpaților urmează a fi adoptată o sentință de achitare, din cauza lipsei în acțiunile lor a elementelor constitutive ale infracțiunii.

De asemenea, nu s-a reținut argumentul apelanților privitor la aceea că la baza sentinței au fost puse numai depozițiile părții vătămate Tîrzilî S., deoarece după cum rezultă din conținutul sentinței, prima instanță a pus la baza adoptării acesteia toate probele administrate de organul de urmărire penală, care demonstrează nemijlocit vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii și care au fost cercetate în prima instanță, mai apoi verificate în instanța de apel, apreciindu-le corect din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității lor. Ținând cont de cele expuse mai sus, instanța de apel a respins ca fiind nefondate argumentele apelanților precum că ei nu l-au răpit pe Tîrzilî S. și nu l-au transportat contrar voinței acestuia într-un alt loc, cu ținerea ulterioară în pofida voinței lui.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că probele cercetate în instanța de apel confirmă faptul, că fapta ce li se incriminează inculpaților Bacu I. și Topal G., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii și este prevăzută de legea penală, și anume de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, la caz, lipsind careva contradicții între declarațiile părții

vătămate, a martorilor și circumstanțele de fapt stabilite la faza urmăririi penale, care au fost supuse cercetării în prima instanță și verificării în instanța de apel.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Topal Gr. și avocatul Matcovschi V. în numele inculpatului Bacu I. au atacat-o cu recursuri ordinare.

6.1. Inculpatul Topal Gr. a solicitat casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei hotărâri de achitare, indicând în acest sens că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor administrate și greșit a ajuns la concluzia precum că a fost demonstrată implicarea ultimului în răpirea părții vătămate. La fel, recurentul a mai menționat că instanțele de fond nu au soluționat corect acțiunea civilă, prin admiterea acesteia în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea procedurii civile, fără ca să se pronunțe asupra cererii părții vătămate de retragere a acțiunii civile în partea ce ține de încasarea prejudiciilor cauzate de către inculpatul Topal Gr.

6.2. Avocatul Matcovschi V. acționând în numele inculpatului Bacu I. a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința lui Bacu I., din motiv că nu există fapta infracțională.

În motivarea recursului, avocatul a indicat că instanța de apel eronat a apreciat probele administrate, fără a cerceta circumstanțele de fapt reținute prin rechizitoriu, iar ca rezultat a adoptat o decizie de menținere a sentinței de condamnare. De asemenea, recurentul a menționat că instanțele de fond eronat au considerat că în cazul dat a fost săvârșită răpirea unei persoane. Nu au luat în considerație faptul că partea vătămată și-a dat acordul de a se urca în mașina inculpatului și știa unde pleacă, iar sentința de condamnare și decizia de menținere a acesteia sunt în mare parte bazate pe presupuneri, fapt ce contravine legislației procesual-penale în vigoare.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul și partea vătămată au depus referință privitor la opinia lor asupra recursurilor declarate, solicitând dispunerea inadmisibilității acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece recurenții nu și-au motivat cererile de recurs sub aspectul erorilor prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 aprilie 2017, s-au admis recursurile ordinare declarate de către inculpatul Topal Gr. și avocatul Matcovschi Vs. în numele inculpatului Bacu I., cu casarea totală a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 04 octombrie 2016 și dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Cahul.

9. Judecând recursurile ordinare Colegiul penal lărgit a constatat că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel a neglijat prevederile art. 321 Cod de procedură penală și a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpaților fără a-i anunța în căutare, motivând că ei au fost citați legal.

Potrivit art. 321 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepția cazurilor prevăzute de alin. (2) al prezentului articol. În cauză, inculpații Topal Gr. și Bacu I. se ascund de la examinarea cauzei, din motiv că aceștia fiind citați legal, nu s-au prezentat

în fața instanței, mai mult, ei nici nu au anunțat instanța de judecată, despre motivul neprezentării lor.

În asemenea situații, instanța de apel urma să se conducă de prevederile art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală, care stipulează că în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, instanța este în drept să dispună aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o măsură preventivă sau să o înlocuiască cu o altă măsură care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului, să dispună anunțarea inculpatului în căutare. Totodată, instanța de apel trebuia să țină seama și de dispozițiile alin. (6) al aceluiași articol, care prevede că instanța decide judecarea cauzei în lipsa inculpatului din motivele prevăzute la alin. (2) pct. 1) numai în cazul în care procurorul a prezentat probe verosimile că persoana pusă sub învinuire și în privința căreia cauza a fost trimisă în judecată a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată.

Astfel, s-a evidențiat că instanța poate examina cauza în lipsa inculpatului, numai în cazul în care a fost emisă o încheiere de anunțare în căutare a acestuia, cu deschiderea dosarului de căutare, iar organele competente au întreprins măsuri de identificare a inculpatului. În materialele cauzei nu există vreo încheiere emisă de prima instanță sau de instanța de apel, potrivit căreia inculpații au fost anunțați în căutare, ceea ce ar fi permis instanței de apel judecarea apelurilor declarate în lipsa lor.

Tot aici, s-a menționat că, în cadrul examinării cauzei în prima instanță inculpații au fost prezenți la examinarea cauzei până la finalizarea cercetării judecătorești, fiindu-le acordat și dreptul la ultimul cuvânt, fapt ce se confirmă prin procesul verbal al ședinței de judecată din 18 aprilie 2016 (vol. II, f.d. 190-192). Astfel, nu au fost reținute alegațiile procurorului expuse în cadrul ședinței de judecată din 04 octombrie 2016, precum că *„este posibilă continuarea examinării cauzei în lipsa inculpaților, deoarece de către prima instanță a fost emisă o încheiere în baza căreia aceștia au fost anunțați în căutare (vol. III, f.d.69 verso).”*

Prin urmare, s-a remarcat că instanța de apel fără a verifica faptul invocat de procuror, prin încheiere protocolară, a dispus continuarea examinării cauzei în lipsa inculpaților, ceea ce a dus la comiterea de către aceasta a încălcării normelor procesual-penale.

Totodată, Colegiul penal lărgit a constata că instanța de judecată desemnată pentru rejudecarea prezentei cauze penale va fi Curtea de Apel Cahul, din motiv că la moment, în cadrul Curții de Apel Comrat activează doar cinci judecători, dintre care trei sunt incompatibili, fiind imposibilă formarea unui alt complet de judecată în cadrul acestei instanțe de judecată.

10. Rejudecând cauza, potrivit deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 14 decembrie 2017 s-au respins apelurile declarate, ca nefondate, cu menținerea sentinței de condamnare în privința lui Bacu I. și Topal Gr.

11. În partea motivantă a deciziei, s-a menționat că, prin încheierea Curții de Apel Cahul din 24 august 2017 (f.d.168-169, vol. III) s-a admis demersul înaintat de către

procuror privind aducerea silită a inculpaților. Prin încheierea aceleiași instanțe din 26 octombrie 2017 (f.d.202-204, vol. III) s-a admis demersul procurorului și în conformitate cu prevederile art. 321 alin.(5) Cod de procedură penală s-au anunțat în căutare inculpații. În urma măsurilor întreprinse careva rezultate pozitive de găsirea și stabilire a inculpaților, nu s-au înregistrat, de aceea judecarea cauzei în instanța de apel s-a desfășurat în lipsa inculpaților.

Pe fond, Colegiul judiciar analizând probele prin prisma prevederilor 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere a pertinentei, concludenței și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora, a considerat că prima instanță corect a stabilit starea de fapt și de drept, concluzionând asupra vinovăției inculpaților în săvârșirea infracțiunii pentru care aceștia au fost deferiți justiției.

Probe noi la examinarea cauzei în instanța de apel nu au fost administrate, iar *culpa inculpaților* a fost dovedită în întregime prin cumulul probelor administrate și verificate în cauză, inclusiv, de instanța de apel. Prin justificarea probelor cercetate, s-a atestat vinovăția lui Topal Gr. și Bacu I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, conform indicilor: *răpirea unei persoane săvârșită de două sau mai multe persoane*.

Argumentele apelantului Matcovschi V. precum că lipsesc probe ce ar demonstra vinovăția inculpatului acu I., au fost respinse, dat fiind că actele cauzei dovedesc contrar. Reieșind din declarațiile martorilor Doicova T, Ichizli A., Doicov D. s-a confirmat prezența inculpaților la fața locului, ținându-l de mână pe Tîrzilî S., contrar voinței acestuia l-au urcat în automobil și a fost transportat la domiciliul lui Bacu unde partea vătămată activa în calitate de cioban.

Au fost apreciate, ca irelevante, argumentele avocatului Matcovschi Vs. precum că partea vătămată înțelege că este anunțat în căutare, că din nou va fi judecat din cauza cererii depuse de Bacu I. pe faptul sustragerii telefoanelor și surselor financiare, a început să-l șantajeze pe ultimul și să facă declarații false, deoarece Tîrzilî S. singur a solicitat ajutor organelor de poliție, și reieșind din declarațiile părții vătămate, scrisoarea adresată inculpatului Bacu I. a fost întocmită având statut de reținut.

Circumstanțele cauzei demonstrează că Bacu I. a fost ajutat de Topal Gr., nu numai la transportarea victimei, dar și la reținerea acesteia contrar voinței, ceea ce presupune răpirea unei persoane adică existența a trei etape succesive, *capturarea victimei*, care în speță este demonstrată atât prin declarațiile părții vătămate și a martorilor, cât și a inculpaților, iar *luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu* a fost exprimată prin aceia că Tîrzilî S. fiind în s. Congazcic la T. Doicova, Bacu I., l-a urcat în automobil pe banda din spate, contrar voinței părții vătămate, iar Topal Gr. s-a urcat la volanul automobilului și s-au deplasat în s. Gaidar, *reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acestuia*, s-a dovedit prin aceea că partea vătămată a fost ținută în subsol contra voinței sale, față de care a fost aplicată violență fizică, cât și amenințarea de către Bacu I., fiind ulterior eliberat cu condiția că nu v-a mai fugi și v-a lucra în continuare.

Cît privește lipsa expertizei ce ar certifica urmele de violență, lipsa confirmării că Tîrzilî S. a fost legat, acestea au fost apreciate ca declarative, deoarece partea vătămată a refuzat ca în privința sa să fie efectuate careva expertize, iar potrivit declarațiilor martorului Iavorschii M. pe mâinile părții vătămate au fost observate echimoze. Mai mult ca atât, atât la faza de urmărire penală, cît și în cadrul ședințelor de judecată partea vătămată a declarat că nu dorea să se reîntoarcă la Bacu I., a fugit de la el, nedorind să lucreze în continuare.

Partea apărării a pledat pentru faptul că, partea vătămată putea să părăsească domiciliu, dar nu a plecat, însă reieșind din declarațiile acestuia, el nu a plecat deoarece nu avea bani.

Colegiul judiciar a adăugat că, sunt eronate afirmațiile avocatului precum că, lipsesc indicii calificativi ai deplasării în pofida voinței sale într-un alt loc cu ținerea ulterioară contrar voinței lui, deoarece cum cert s-a constatat, Tîrzilî S. a așteptat timpul potrivit, acceptând toate condițiile inculpatului Bacu I. pentru a fi eliberat și a fugit de la Bacu I., în s. Congazcic la Doicova T. Prin urmare, din momentul plasării părții vătămate în automobil și deplasării în s. Gaidar, la domiciliul inculpatului Bacu I. și ținerii acestuia în subsol, constituie deplasarea și ținerea contra voinței sale. Motivul comiterii acestei infracțiuni constituie, faptul că, partea vătămată a sustras de la Bacu I. surse financiare și 2 telefoane mobile. Astfel, pentru faptele comise, Bacu I. l-a obligat pe Tîrzilî S. să lucreze pînă va achita datoria integral.

Prin constrângerea atât fizică, cît și psihică s-a realizat acțiunea adiacentă, care însoțește acțiunea principală de răpire. La fel, instanța de apel a consemnat că, Topal Gr. a avut în cazul dat nu doar rolul de șofer, dar și de coparticipant, dînsul împreună cu Bacu I. a realizat acțiunea de răpire a părții vătămate și deținere contrar voinței acesteia.

Cît privește dezacordul avocatului cu faptul că partea vătămată inițial a declarat că a fost deținut cu forța de inculpați o perioadă de timp relativ scurtă, dup care și-a schimbat depozițiile, aceasta se explică prin faptul că, ședințele în instanța de fond s-au desfășurat peste 2 ani din momentul comiterii faptei, iar unele detalii se uită.

Avocatul în apelul său a indicat că, instanța de fond a admis contraziceri prin aceia că partea vătămată la f.d.8 a comunicat că el a putut să plece de la Bacu I. din propria dorință, dar fără bani nu avea unde să plece, iar afirmațiile inculpaților precum că nu l-au răpit pe Tîrzilî S. și el putea benevol să părăsească casa au fost respinse, ca neîntemeiate.

În acest sens, instanța de apel a apreciat că, fapta comisă de Bacu I. și de Topal Gr., privind răpirea lui Tîrzilî S., a început să decurgă din momentul cînd au fost întreprinse măsuri de capturare a victimei (urcarea cu forță în automobil) a victimei și deplasare din s. Congazcic în s. Gaidar, cu plasarea victimei în subsol, reținerea cu privarea de libertate (legarea acestuia cu lanț de ușa metalică de piciorul drept sub lăcat pe câteva ore), acest fragment de acțiune este încriminat inculpaților. Iar afirmația părții vătămate precum că partea vătămată a putut să plece din propria dorință, dar fără bani nu avea unde să plece, nu se atribuie la segmentul sus enunțat.

Cu privire la modul de individualizare a pedepsei, instanța de apel a consemnat că prima instanță a luat în considerație că Bacu I. este persoana cu dezabilități și are la

întreținere o persoană cu dezabilități, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă, iar argumentul avocatului în această parte, este neîntemeiat.

O altă critică avansată de avocat se referă la soluționarea acțiunii civile depuse de partea vătămată, într-un caz instanța menționează că se supune admiterii acțiunea civilă, iar în alt caz, că acțiunea civilă nu a fost depusă, deoarece partea vătămată a depus cerere de încasare a prejudiciului de la ambii inculpați. Însă, din actele dosarului se constată că, instanța de fond just a admis acțiunea civilă în principiu lăsând ca asupra cuantumului despăgubirilor morale și materiale să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Colegiul judiciar analizând argumentele din apelul declarat de inculpatul Topal Gr. a conchis asupra lipsei temeiurilor juridice ce l-ar justifica, totodată menționând că acțiunile inculpatului Topal Gr. s-au considerat ilegale din momentul când s-au deplasat cu Bacu I. în s. Congazcic, a coborât din automobil, s-a apropiat de partea vătămată și l-a întrebat cum îl cheamă, la care a primit răspuns că Andrei, s-a salutat și l-a ținut de mână pînă când Bacu I. nu a coborât din automobil. Ulterior, s-au întors în s. Gaidar la domiciliul lui Bacu I., unde ultimul în prezența lui Topal Gr., l-a legat pe Tîrzilî S. cu lanț de picior de ușa metalică, nu a întreprins careva acțiuni de a-l încurca să procedeze în așa mult. Astfel, acțiunile și inacțiunile nominalizate, denotă că dînsul a acționat ca coparticipant al infracțiunii, întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de răpire.

12. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel avocatul Matcovschi Sv. acționând în numele inculpatului Bacu I., precum și inculpatul Topal Gr. au declarat cereri de recurs împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul solicitînd casarea acesteia și dispunerea achitării în privința ambilor inculpați, deoarece în acțiunile lor nu se conțin elementele infracțiunii subscrise art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

12.1. Apărătorul Matcovschi Vs. menționează că, instanța de apel eronat i-a respins cererea de apel, neluând în considerație criticele invocate de acesta. Recurentul susține că, prima instanță, cu derogare de la art. 385 Cod de procedură penală, nu a soluționat nici o întrebare din cele consemnate acolo și nu a supus analizei probele din dosar, ci doar a transcris cele relatate de părți.

Partea vătămată a dat declarații contradictorii și necorespunzătoare adevărului vizavi de cele întâmplute, datorită faptului că cunoștea despre dosarul penal pornit în privința sa la plîngerea depusă de Bacu I. pe faptul furtului de bunuri din casa acestuia de către Tîrzilî S.

De asemenea, avocatul menționează că, la caz, nu au fost acumulate careva probe să confirme că partea vătămată ar fi fost răpită și reținută contrar voinței sale, în acțiunile inculpatului Bacu I. nu se conțin nici latura obiectivă și nici cea subiectivă a infracțiunii prescrise de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Totodată, recurentul descrie detaliat circumstanțele de fapt pe care le consideră relevante cauzei pledînd pentru achitarea inculpatului Bacu I. întrucât învinuirea incriminată acestuia nu s-a confirmat, totodată atenționând că acțiunea civilă a fost injust soluționată de instanțe.

Se invocă și faptul că Curtea de Apel nu a îndeplinit indicațiile anterior formulate prin decizie instanței supreme privitor la rejudecarea cauzei și nu a verificat legalitatea și

temeinicia sentinței, după cum se prevede în art. 414 Cod de procedură penală. Instanța nu a luat în considerare că partea vătămată a dat alte depoziții în ședința din apel.

Recurentul susține că, mai degrabă acțiunile inculpatului Bacu I. urmau a fi calificate ca infracțiune de samavolnicie, dar nicidecum de răpire a unei persoane, după cum s-a statuat.

În drept, recurentul își fundamentează cererile de recurs pe prevederile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

12.2. Inculpatul Topal Gr. menționează în cererea de recurs că, în conformitate cu alin.(3) din art.385 Cod de procedură penală, dacă de săvârșirea infracțiunii sînt învinuite mai multe persoane, instanța soluționează chestiunile prevăzute în alin.(1) al aceleiași norme referitor la fiecare inculpat în parte. Instanța de judecată nu a dat aprecierea acțiunilor comise de inculpatul Topal Gr. și nu s-a referit la aceea dacă fapta există, dacă a fost comisă de inculpat; dacă fapta întrunește elementele infracțiunii etc.

De asemenea, recurentul precizează că instanțele nu au stabilit prin ce acțiuni ale inculpatului s-a realizat latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii de răpire a unei persoane și nu s-a luat în considerare că partea vătămată a menționat că Topal Gr. nu întreprindea careva acțiuni în privința lui, iar inculpatul Bacu I. i-a plătit benzina, care a cheltuit-o pentru deplasare spre localitatea unde a fost găsit Tîrzilî S.

În afară de această, partea vătămată a declarat că inculpatul Topal Gr. nu l-a maltratat, iar participarea lui la comiterea infracțiunii a constat în aceea că dînsul s-a aflat alături de Bacu I. Instanțele nu au ținut seama de faptul că partea vătămată nu a fost ținută cu forța, putea să se deplaseze liber și să plece de la domiciliul inculpatului Bacu I. oricînd.

Inculpatul nu este de acord nici cu modalitatea de soluționare a acțiunii civile de către instanțe, indicînd că nu i-a fost adusă la cunoștință și înmînată o copie a cererii de chemare în judecată privind pretențiile pecuniare înaintate față de inculpați. Ulterior, partea vătămată a renunțat la o parte din acțiune în latura ce ține de încasarea prejudiciului material și moral din contul inculpatului Topal Gr. Dar, contrar prevederilor art.212 Cod de procedură civilă, instanța de judecată nu s-a retras în camera de deliberare și nu a emis încheiere privind admiterea renunțării la acțiune și nu a încetat procesul în cauză în partea ce ține de încasarea prejudiciului material și moral din contul inculpatului Topal Gr.

La fel, se menționează că nu sunt clare concluziile instanței de apel privitor la aceea că între inculpați a existat o înțelegere prealabilă de a comite infracțiunea de răpire a unei persoane.

13. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursurilor declarate menționează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

14. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, raportat la actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru considerentele ce urmează.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

La caz, au fost deferite spre soluționare în procedura de recurs două cereri declarate de apărătorul Matcovschi Vs. în numele inculpatului Bacu I. și de inculpatul Topal Gr., care acționează pe cont propriu, iar Colegiul penal a conchis asupra inadmisibilității acestora, având la baza mai multe raționamente pe care la va puncta în contextul ce urmează pentru fiecare recurs în mod separat.

14.1. Din conținutul recursurilor ordinare declarate de avocatul Matcovschi Vs. se constată că acesta, invocând temeiurile de casare prevăzute de pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, intervine cu solicitarea de a fi casată decizia instanței de apel, cu dispunerea achitării inculpatului Bacu I., din motiv că în acțiunile acestuia nu se întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, adică răpirea unei persoane săvârșită de două persoane.

În esență, titularul semnalează asupra mai multor erori de drept, pretinzând că acestea sunt subsecvente cauzei și urmează să determine instanța de recurs să modifice soluția de condamnare în privința lui Bacu I., care se materializează în faptul că prima instanță, cu derogare de la art. 385 Cod de procedură penală, nu a soluționat nici o întrebare din cele consemnate în această normă, partea vătămată a dat declarații contradictorii și necorespunzătoare adevărului vizavi de cele întâmplare, nu au fost acumulate suficiente probe ce ar confirma că partea vătămată ar fi fost răpită și reținută contrar voinței sale, în acțiunile inculpatului Bacu I. nu se conține nici latura obiectivă și nici cea subiectivă a infracțiunii din art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, Curtea de Apel nu a îndeplinit indicațiile anterior formulate prin decizie instanței supreme privitor la rejudecarea cauzei și nu a verificat legalitatea și temeinicia sentinței, după cum se prevede în art. 414 Cod de procedură penală.

Concomitent, în conținutul celor patru cereri de recurs depuse de avocatul Matcovschi Vs. sunt consemnate mai multe circumstanțe factologice pe care recurentul le descrie în detaliu, evidențiind că instanțele nu au apreciat la justa valoare probatoriu administrat pe caz.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele expuse supra, Colegiul penal conchide asupra netemeinicii acestora, având în vedere că la judecarea apelurilor instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, prin care Bacu I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal la 6 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În opinia Colegiului penal, soluția respectivă

este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept incidente cauzei, iar careva temeieri de a interveni în această soluție nu s-au stabilit.

Or, decizia recurată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar raționamentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

În acest context, Colegiul nu poate susține argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și să verifice probatoriul administrat, întrucât reieșind din decizia contestată se învederează că aceasta cuprinde declarațiile inculpaților audiați de prima instanță, a părții vătămate Tîrzilî S., a martorilor: Ichizli A., Doicov D., Popov V., Iavorschii M., Doicova T., cât și a cercetării celorlalte materiale ale cauzei: plîngerea lui Tîrzilî S., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20 iunie 2014 cu foto-tabel; actele de identitate ale automobilului de model Audi A4 cu n/î P6380; procesul-verbal de confruntare efectuat între Topal Gr. și Tîrzilî S. din 09 octombrie 2014; procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 09 octombrie 2014 cu foto-tabel; procesul-verbal de confruntare efectuat între Topal Gr. și Doicova T. din 18 noiembrie 2014; procesul-verbal de confruntare efectuat între Bacu I. și Tîrzilî S. din 18 noiembrie 2014; procesul-verbal de confruntare efectuat între Bacu I. și Doicova T. din 18 octombrie 2014; descifrarea serviciilor prestate de SA „Moldtelecom” în perioada 01 martie 2014 – 31 martie 2014 al contului Bacu I.; descifrarea interceptărilor telefonice sub forma de lista apelurilor remise la data de 08 decembrie 2014 pentru perioada din 01 ianuarie 2014 pînă la 01 iunie 2014.

Prin urmare, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus circumstanțele de fapt reținute în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută sentința de condamnare în privința lui Bacu I. în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, deoarece fapta lui întrunește elementele infracțiunii nominalizate.

Pe de altă parte, urmează de consemnat că acest dosar a fost deja supus verificării de către instanța de recurs la sesizarea aceluiași părți, în rezultat decizia instanței de apel Comrat a fost casată, cu remiterea cauzei la rejudecare exclusiv din motivul că, la judecarea apelurilor nu s-a ținut seama de unele aspecte procedurale care vizează judecarea inculpaților în contumacie stipulată de art. 321 Cod de procedură penală.

Dispozițiile legale referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărîrii de instanța de recurs sunt cuprinse în art. 436 Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că instanța de rejudecare este pe deplin independentă, respectînd, în mod firesc și logic, indicațiile instanței de recurs, care, potrivit art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la momentul pronunțării recursului.

Avînd în vedere că casarea deciziei instanței de apel a fost condiționată de erorile procesuale admise de această instanță la judecarea apelurilor, materializate în neexecutarea prevederilor stipulate de art. 321 Cod de procedură penală, analizînd partea motivantă a deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 ianuarie 2018 se

constată că, prin încheierea Curții de Apel Cahul din 24 august 2017 (f.d.168-169, vol. III) s-a admis demersul înaintat de către procuror privind aducerea silită a inculpaților.

După care, prin încheierea aceleiași instanțe din 26 octombrie 2017 (f.d.202-204, vol. III) s-a admis demersul procurorului și în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală inculpații au fost anunțați în căutare. Totuși, în urma măsurilor întreprinse careva rezultate pozitive de găsirea și stabilire a inculpaților, nu s-au înregistrat, de aceea judecarea cauzei în instanța de apel s-a desfășurat în lipsa inculpaților.

Cu toate acestea, Colegiul evidențiază că acțiunile procedurale întreprinse de instanța de apel în vederea identificării locului aflării inculpaților pentru prezentarea acestora la ședințele de judecată au fost suficiente și corecte, conform rigorilor legii. De aceea, nu pot fi reținute ca plauzibile criticele apărătorului privind neexecutarea indicațiilor date instanței de apel privind rejudecarea acestei cauze.

Mai mult ca atât, instanța de apel efectuând verificarea legalității și temeiniciei sentinței contestate cu apeluri, corect a ajuns la conchiderea că atât în privința lui Bacu I., cât și a lui Topal Gr. sentința urmează a fi menținută fără careva modificări, întrucât prin acțiunile întreprinse de aceștia s-au realizat toate elementele componente ale infracțiunii de răpire a unei persoane, după cum just descrie acuzatorul de stat în actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Astfel, contrar alegațiilor invocate de recurent, Colegiul penal opinează că instanța de apel la adoptarea soluției a elucidat toate faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, a pătruns în esența problemelor de fapt și de drept disputate de părți, acceptând statuările primei instanțe cu privire la conținutul probelor administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată și vinovăția inculpaților raportată la cele incriminate.

Tot aici, se reiterează că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, motivarea unei hotărâri judecătorești este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, ceea ce în speță a fost realizat, ceea ce denotă că criticele despre încălcarea de către instanța de fond a art. 385 Cod de procedură penală, sunt declarative și vădit nefondate.

După cum se mai învederează din conținutul cererilor de recurs, titularul acestora se focusează pe mai multe critici care țin nemijlocit de chestiunea de apreciere a probelor, afirmând că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, iar instanțele nu le-au apreciat corespunzător, iar celelalte probe nu sunt de natură să îl incrimineze pe inculpatul Bacu I. în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal. Față de cele ce preced, Colegiul evidențiază că în cadrul cercetării judecătorești au fost administrate suficiente probe pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate. De altfel, ține exclusiv de competența instanțelor de fond de a se expune asupra probatoriului din dosar și de a-i da o apreciere corespunzătoare acestuia.

Vizavi de declarațiile date de partea vătămată pe tot parcursul procesului penal, corect instanța de apel le-a apreciat ca fiind veridice, chiar dacă acestea au suportat unele modificări, faptul dat fiind explicat prin aceea că ședințele în instanța de fond s-au desfășurat cu depășirea a 2 ani din momentul comiterii infracțiunii, iar unele detalii se uită.

Apărătorul susține că, la caz, nu au fost acumulate suficiente probe ce ar confirma că partea vătămată ar fi fost răpită și reținută contrar voinței sale, iar în acțiunile inculpatului Bacu I. nu se conține nici latura obiectivă și nici cea subiectivă a infracțiunii din art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal. Prin „*neîntrunirea elementelor infracțiunii*”, se înțelege acele cazuri când s-a produs condamnarea unei persoane, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea), însă, în cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost admisă de instanța de apel, iar starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța nominalizată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Prin urmare, opozabil celor susținute de recurent, instanța de recurs statuează că, reieșind din acțiunile inculpatului raportate la probele acumulate, se dovedește indubitabil că Bacu I. a săvârșit infracțiunea de răpire a unei persoane, în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

În subsidiar la argumentele instanței de apel privitor la temeiul de casare stipulat în pct. 8) al alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul expune că prin *răpirea unei persoane* se înțelege capturarea ei contrar dorinței sau voinței sale, însoțită de schimbarea locului de reședință ori de aflarea temporară în alt loc și de privarea ei de libertate. Capturarea, schimbarea locului de reședință și privarea de libertate a victimei constituie două elemente obligatorii ale laturii obiective ale răpirii persoanei. Pentru a fi în prezența componentei de infracțiune reglementate de art. 164 Cod penal, adică răpirea unei persoane, în baza căruia au fost condamnați inculpații în cauză, atunci se cere întrunirea cumulativă a trei etape succesive: capturarea victimei, deplasarea victimei din habitatul ei permanent sau provizoriu (locul de trai, de muncă, de odihnă, de tratament), reținerea victimei (cu privarea deplină de libertate) împotriva voinței sale sau neluându-se în seamă voința ei.

Prin deplasarea victimei se are în vedere că făptuitorul îi schimbă locul victimei și îl duce în alt loc, unde îl reține pînă la atingerea scopului urmărit. Răpirea persoanei se consideră consumată din momentul capturării și schimbării locului de aflare a victimei contrar dorinței și voinței sale. Durata privării de libertate (ore, zile, săptămâni, luni) nu are importanță pentru calificarea faptei în baza acestui articol.

Infracțiunea de răpire se consideră consumată din momentul reținerii persoanei, cu privarea deplină de libertate a acesteia, împotriva voinței ei. În literatura de specialitate și practica judiciară s-a considerat că: „*prin răpirea unei persoane se prezumă că aceasta trebuie să fie privată de libertate un interval de timp suficient ca victima să poată fi împiedicată în mod efectiv să se deplaseze și să acționeze în raport cu voința sa.*”

În speță, corect a menționat instanța de apel că reieșind din actele cauzei s-a demonstrat că Bacu I. a fost ajutat de Topal Gr., nu numai la transportarea victimei, dar și la reținerea acesteia contrar voinței, ceea ce presupune răpirea unei persoane adică existența a trei etape succesive, *capturarea victimei*, care s-a dovedit atât prin declarațiile părții vătămate și a martorilor, cât și a inculpaților, iar *luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu* a fost exprimată prin aceea că Tîrzilî S. fiind în s. Congazcic la Doicova T., Bacu I., l-a urcat în automobil pe banda din spate, contrar voinței părții vătămate, iar Topal Gr. s-a urcat la volanul automobilului și s-au deplasat în s. Gaidar și *reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acestuia*, s-a dovedit prin aceea că partea vătămată a fost ținută în subsol contra voinței sale, față de care a fost aplicată violență fizică și amenințarea de către Bacu I., fiind ulterior eliberat cu condiția că nu va mai fugi și va lucra în continuare.

Prin cele supra descrise, s-a realizat atât acțiunea principală cât și cea adiacentă a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 164 Cod penal.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se exprimă prin vinovăție sub formă de intenție directă, care s-a dovedit prin faptul că inculpatul Bacu I. l-a capturat pe Tîrzilî S. pentru că acesta a fugit de la domiciliul primului și nu mai dorea să-și onoreze obligațiile de serviciu, l-a privat de libertate aplicând violență fizică și amenințările l-a determinat să activeze în continuare în aceleași condiții, ultimul fiind de acord din frică de eventualele consecințe.

Colegiul opinează că instanțele de fond justificat au statuat că, Bacu I. se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, iar per ansamblu toate acestea au conturat convingerea fermă că instanța de apel, rejudecînd cauza, nu a admis careva erori de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, de natură să determine modificarea soluției adoptate.

14.2. În continuare, cu referire la cererea de recurs depusă de inculpatul Topal Gr. prin care acesta solicită dispunerea achitării în privința sa, Colegiul relevă următoarele.

Printre argumentele inculpatului se enumeră faptul că, contrar alin.(3) din art.385 Cod de procedură penală, instanțele nu au dat aprecierea acțiunilor comise anume de inculpatul Topal Gr. și nu s-au referit la aceea dacă fapta există, dacă a fost comisă de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii etc.

Potrivit părții descriptive a deciziei contestate, instanța de apel pentru a înlătura aceleași critici ale inculpatului Topal Gr. vizavi de vinovăția acestuia, i-a explicat că:

„Acțiunile inculpatului Topal Gr. au decurs a fi ilegale din momentul cînd s-au deplasat cu Bacu I. în s. Congazcic, a coborât din automobil, s-a apropiat de partea vătămată și l-a întrebat cum îl cheamă, la care a primit răspuns că Andrei, s-a salutat și l-a ținut de mîna pînă cînd Bacu I. nu a coborât din automobil. Ulterior, s-au întors în s. Gaidar la domiciliul lui Bacu I., unde ultimul în prezența lui Topal Gr., l-a legat pe Tîrzilî S. cu lanț de picior de ușa metalică, nu a întreprins careva acțiuni de a-l încurca să procedeze în așa mult. Astfel, acțiunile și inacțiunile nominalizate, care reprezintă ca coparticipant al infracțiunii, sunt elementele constitutive ale infracțiunii de răpire.”

Totodată, instanța de recurs relevă că nerecunoașterea vinovăției nu poate echivala cu achitarea persoanei și nu poate fi reținută de instanța de recurs, în condițiile în care, întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal au fost cu certitudine probate prin dovezi pertinente, admisibile, utile și concludente, astfel încât, simpla afirmare a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente și justificarea acțiunilor sale, nu poate influența asupra convingerii instanței bazate pe probe incontestabile.

Pe lângă aceasta, se relevă că criticele inculpatului Topal Gr. vizavi de neîntrunirea elementelor infracțiunii incriminate acestuia prin rechizitoriu au fost respinse ca nefondate de către Curtea de Apel Cahul prin argumente susținute integral și de către instanța de recurs. Or, instanța de apel a dat răspuns deja la toate cele invocate de inculpat în vederea motivării soluției de respingere a solicitării privind achitarea. Colegiul apreciază că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului depus de inculpatul Topal Gr.

S-a demonstrat cu certitudine că, prin modul de acționare a inculpatului Topal Gr. acesta a devenit pasibil atragerii la răspunderea penală pentru faptele comise împreună cu Bacu I. în vederea răpirii părții vătămate Tîrzilî S. încadrate juridic în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Mai mult, obiecțiile ce vizează aspectele de neîntrunire a elementelor infracțiunii imputabile inculpatului, au fost minuțios analizate la etapa precedentă de judecarea a cauzei, întrucât anume acestea au constituit criticele de bază expuse de apelant în cererea de apel.

Privitor la soluția adoptată de instanțele de fond în latura civilă, Colegiul apreciază că criticele în acest sens avansate de inculpatul Topal Gr. sunt nefondate, iar normele din legea procesual-civilă indicate de recurent cu pretinderea că au fost încălcate de instanța de apel, nu au tangență cu soluționarea acțiunii civile în acest dosar penal, după cum corect a menționat și Curtea de Apel Cahul în decizie, în acest sens avînd în vedere că admiterea acesteia a fost doar în principiu, adică asupra temeiniciei sau netemeiniciei cuantumului despăgubirilor pecuniare solicitate de partea civilă, se va determina de instanța judecătorească în ordinea procesului civil.

Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are un rol subsidiar avînd ca obiect tragerea la răspunderea delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

În situația în care instanța admite în principiu acțiunea civilă, aceasta presupune că nu există o soluție definitivă pe caz, partea fiind în drept să se adreseze în ordinea prevăzută de legea procesuală-civilă pentru a-i fi soluționate pretențiile de ordin pecuniare pe care le are față de inculpați. Anume la etapa respectivă, vor fi luate în considerare chestiunile indicate de inculpat în cererea de recurs privitor la aceea că nu i-a fost adusă la cunoștință și înmînată o copie a cererii de chemare în judecată privind pretențiile pecuniare înaintate față de dînsul, sau faptul că partea vătămată a renunțat la o

parte din acțiune în latura ce ține de încasarea prejudiciului material și moral din contul inculpatului Topal Gr.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

15. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Topal Grigori și avocatul Matcovschi Veaceslav în numele inculpatului Bacu Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 14 decembrie 2017, în cauza penală privindu-i pe Topal Grigori XXXXX și Bacu Ivan XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2018.

Președinte

GORDILĂ Nicolae

Judecător

CATAN Liliana

Judecător

GUZUN Ion